

Раз пропала на степу
В чумаків сокира,
До одного всі взялись:
«Ти та й ти, псявіро!..»
Той їх годить, хаменить,
Той їм розважає,
Вже й клянеться на чім світ,
Богом присягає...
Ні! Не вірять! Аж чумак
Против неба глянув:
«Коли я сокиру взяв,
Най я ляхом стану!..»
«Стій, чумаче, не губи
Ні душі, ні віри!
Вірим-вірим! Ти не брав
Нашої сокири!»